

РОУАН КОЛМАН

Автор на Всички сме родени от звездите

ЛЯТОТО НА НЕВЪЗМОЖНИТЕ НЕЩА

издателство
ера
PUBLISHING

ПРОЛОГ

Оксфордшиър, 6 юни 2007

Гледам мама на филм. За пръв път след нощта, в която почина. Съкрушена съм и променена завинаги – чужденец в собствената си кожа.

Има една теория, според която можеш да промениш нещо само като го гледаш. Можеш да промениш поведението на Вселената на квантово ниво просто като я наблюдаваш. Това е ефектът на наблюдателя или принципът на несигурността. Вселената, разбира се, ще бъде същата, но ето какви мисли ми се въртят в главата, докато гледам мама в прожектирания образ на стената. Надявам се, че като я гледам, ще променя действителността.

Секунди по-рано тя каза на мен и сестра ми, че моят биологичен баща не е бащата, с когото израснах и когото обичам. Вселената се преобърна, макар да имам чувството, че съм го знаела от години, както и че съм някак различна от другите в семейството. Особено заради сините очи.

Вече нямам избор. Седя и гледам. Това ще промени всичко. Нещата опират до най-обикновена физика – загадката на Вселената, капсулирана във важни, съкровени моменти.

Не мога да обясня как се чувствам, докато гледам лицето на жената, която ми липсва всяка секунда от изминалите осем месеца.

Тя седи сред цветята в двора на къщата, в която израснах. Градината е потънала в цвят – розите, които подряза, и азалиите, които посади. Но градината, в която виждам мама, е сякаш на Марс – далечна и недостижима. Светлосивата памучна рокля се вее около загорелите ѝ голи крака, косата ѝ е леко посребрена, а очите

изпълнени със светлина. Филмът е от предишното лято, когато след няколко ужасни седмици се уверихме, че татко няма рак на дебелото черво, а мама е взела фаталното решение. Тази мисъл ме пробужда като гореща, пареща игла право в сърцето. Докато вятърът вее косата ѝ, аз чета невидимите субтитри:

„Все още съм тук и часовникът ми тиктака, и все още се чувствам като забодена в съдбоносния ден и миг пеперуда. Денят и мигът, които промениха живота ми“.

В очите ѝ напират сълзи.

„Всички вероятно смятаха, че говоря и се движа във времето като останалите хора. Аз обаче не помръдвах, бях застинала в кадър и мислех за стореното, за онзи мой избор.“

Мама слага ръце на лицето си. Исква да скрие сълзите. Когато ги сваля, виждам смелата усмивка, която познавам много добре.

– Обичам ви, мои красиви дъщери.

Казваше ни го почти всеки ден. Въпреки шума на прожекционния апарат аз я чувам ясно и искам да протегна ръка, да грабна и запазя магията на думите завинаги.

Мама се навежда към обектива и аз отстъпвам крачка, сякаш може да ме докосне.

– Този филм е прощален, тъй като не знам кога, а и дали изобщо ще мога да се сбогувам. Той е моето сбогом, но и още нещо. За теб, Луна.

Чувам името си и усещам дъха ѝ.

– Не знам дали наистина трябва да научите за живота, различен от живота ви с мен и баща ви, за живота в паралелна вселена, където малката стрелка не помръдва. Много отдавна ми се случи нещо ужасно. Аз отвърнах също с нещо ужасно. От тогава насетне ме преследва призрак. Колкото и да го избягвам, един ден ще се уморя и ще спра. А той ще ме сграбчи за дългоочакваното отмъщение.

Мама е на сантиметри от обектива и виждам само четвъртинка от лицето ѝ.

– Ако търсите много внимателно, ще ме намерите в Бруклин, на мястото, от което никога не си тръгнах – шепне тя. – В къщата, в която израснах. Луна, ако имаш желание, след като научиш за... стореното от мен, моля те да търсиш много внимателно. Той няма да ме пусне лесно. Бъди настойтелна и ме намери.

7 юли 2017

Разликата между миналото, настоящето и бъдещето е само една илюзия.

Алберт Айнщайн

ПЪРВА ГЛАВА

С по-малката ми сестра Пиа пътуваме като в пашкул сред комфорта на хладното от климатика такси, а сред летния пек навън се нижат чужди улици в чужд град. Минаваме покрай мостове и сгради, познати от разказите, с които сме израснали, и пред очите ни се разгъва картата на свят, който не сме посещавали, но е в нашето ДНК.

Бей Ридж, Бруклин, няма общо с десетките филми, които съм гледала за Ню Йорк. Сградите са ниски, двуетажни, улиците широки, а поддържаните къщи са с дървени фасади: малко американско градче в съседство с мегаполиса. Отвъд Хъдсън най-страхотният град на света, Ню Йорк, наднича към Бей Ридж с нескрито безразличие.

Сред палещия юлски пек цари несмутимо спокойствие. Хората се носят по тротоарите с уверени и ведри лица, сякаш това място е създадено за тях и е убежище, което пази тайните им, стига да знаят къде да ги скрият. Животът, любовта и смъртта минават и заминават, като не оставят никаква следа. Прекосиш ли Бруклинския мост, времето забавя ход и е в зенита си.

Майка ни е израснала в този свят, по-късно го напуснала и никога не се завърнала. Нито веднъж не ни беше идвало на ум, че един ден ще пристигнем на мястото, откъдето беше тръгнала. Дойдохме, за да уредим наследството на имота ѝ и да обявим за продажба запуснатата сграда, съсобственост на мама и сестра ѝ, с която

не поддържаха връзка от трийсет години. Същата тази къща някога била домът на мама и центърът на нейната вселена. Дойдохме тук, тъй като тя пожела да го направим. Надяваме се да разберем нещо повече както за нея, така и за биологичния ми баща, чието съществуване представляваше пълна загадка.

– Кой знае каква е истината – каза Пиа, след като бяхме изгледали филма с тайно взетия от баща ни стар прожекционен апарат. – Мама имаше халюцинации и ѝ се привиждаха какви ли не фантасмагории.

– Може би си права – замислих се аз.

Сестра ми беше започнала да осъзнава онова, което аз знаех отдавна. Светлосините ми очи бяха единствените сини очи в семейството поколения наред.

– И все пак трябва да се опитаме да разберем истината. Знаем, че мама и татко са се обичали много, тя напуснала семейството си и Бруклин, за да бъде с него, а за другото... Както и да е, ти си ти и винаги ще бъдеш нашата Луна.

Сестра ми не предполага, че откакто се помня, аз се чувствам като чужденец в семейството и че споменатото от мама едва ли не ме успокои.

Татко искаше да ни придружи, но го убедихме да остане вкъщи. Бяха изминали няколко месеца от смъртта на мама и той все още не можеше да се съвземе. Кръвното му беше високо и лекарят го посъветва да не лети. Не му казахме за филма. Можехме да го попитаме истина ли е, или не, ала не го направихме. Би било жестоко да изгуби освен жена си и дъщеря си, макар да се обичахме не по-малко от преди. Ако разбереше, че аз знам, сигурно щеше много да го заболи. Убедихме го да не идва с нас и помолихме приятелите му да се грижат за него.

Стефани, сестрата на мама, беше пожелала да продадат къщата през 1982 година, когато умря баща им, нашият дядо. Заваляха дебели адвокатски писма. Ръцете на майка трепереха всеки път, когато отваряше пликите. Тя категорично отказа да продадат къщата. Не знам точните причини, но може би едната от тях беше, че половината къща беше наследство за мен и сестра ми. И ето че тъкмо когато се нуждаехме от средства, можехме да ги получим.

Пи – наричах я така от деня, в който се роди, – е нервна, пръстите потреперват в скута ѝ, ноктите ѝ са изгризани, кокалчетата зачервени и протъркани, но не от битки, а от отбрана. Белези от всекидневното усилие да не посегне към чашата или хапчетата. На двайсет и четири е и е чиста вече осем седмици. Миналия път удържа цели осемнайсет месеца и се надявах, че е успяла да се отърве от зависимостите си, ала мама почина внезапно и аз не можах да я спася в цунамито от скръб, което ни повали.

Сега ще внимавам и няма да позволя това да се повтори.

Ще я опазя. Ще се боря за сестра ми.

Пресягам се и стискам ръката ѝ, за да я успокоя. Тя ме поглежда през сърцевидните розови стъкла на слънчевите очила, които купи на летището.

– Защо взе това? – пита ме и кима към стария „Пентакс“ на татко в скута ми. Той видял мама за пръв път, докато снимал с него. – Не можеш да го продадеш дори на безценица в Ибей. Проверих. Вече всичко е дигитално.

– Това не е просто фотоапарат, а истинска реликва – част от живота на мама и татко. Пък и обичам да гледам на света през обектив. Може да снимам местата, които татко е снимал, и така ще ги пресъздам. Той не можа да дойде, но фотоапаратът му успя!

– Снимките ще му харесат. А ти трябваше да станеш фотограф, а не учен. Твърде артистична си, за да се занимаваш с наука.

– Моля, моля, аз съм физик и повечето от заниманията ми са изкуство. Как си, Пи?

– Искане ми се да се напия, да се надрусам или и двете заедно. Но се държа. А ти как си? Кажете ми истината!

Трудно ми е да отговоря. Гневна съм, тъжна, уплашена, несигурна и изгубена. Не виждам на какво да се облека, за да се почувствам по-добре, но няма да го споделя. Майка ни умря от свръхдоза и макар да знаехме, че цял живот страда от депресия, ние не го очаквахме и не я спасихме. Не мога да си го простя. Освен това усещам, че в мен се е настанил някакъв чужд човек, а това ме изнервя.

Вместо да отговоря на Пи, казвам:

– Тези няколко дни без мама ще бъдат изпитание. Мислех си, че един ден ще дойдем заедно – аз, ти, мама и татко. И ще сложим край на съмненията, щом тя се почувства по-добре и по-щастлива. Не допусках, че краят всъщност ще бъде...

– Смъртта ѝ – довършва изречението Пиа.

– Господи! – въздишам и отново усещам надигащото се чувство на вина. – Как е възможно! Защо не забелязах какво е намислила! Изглеждаше добре, беше весела... Отпуснах се, а не трябваше.

– И може би по-добре, че си се отпуснала. И ти, и всички ние.

– Как може да говориш така!

– Ами така! Тя се беше уморила от усилията да е щастлива. Да се усмихва безспир за нас и за татко. Това я беше изтощило, но издържаше, тъй като ни обичаше. Аз бях чиста повече от година, ти защити докторат и се канеше да заживееш с Брайън.

Татко преживя страха от рака. Сигурно е решила, че всички сме добре и може да си тръгне. Да сложи край на болката и да си тръгне. Вероятно затова изглеждаше пощастлива. Виждала е близкия край.

Не знам какво да кажа и мълча.

– Виждала ли си Брайън? – изведнъж пита сестра ми и минаваме от една към друга мъчителна тема.

– Не. И се радвам, че не го виждам. Той не е от хората, които искаш да виждаш, когато си объркан.

– Объркан? Мама се самоуби и ние се „объркахме“? Взимам си думите назад. Ти си учен до мозъка на костите – по-аналитична от това, здраве му кажи. – Засягам се и ми личи, тъй като Пиа сваля очилата и се навежда към мен: – Нали знаеш, че се шегувам? Добре че осъзна какъв мухльо е Брайън, преди да се омъжиш. В тежки моменти би трябвало да разчиташ на него, а той...

В деня на погребението на мама Брайън беше заминал за няколко дни в Лейк Дистрикт с някаква жена. Трябваше много да ме заболи – та ние ходехме от две години и нещата бяха сериозни. Само че аз не се почувствах особено наранена от предателството му. Харесвах го и го уважавах, ала не бях влюбена в него. И той го знаеше. Като си помисля, Брайън също не беше влюбен, а заинтригуван от мен. Аз бях странна, нетипична жена и нали беше невролог, това му допаднаше. Бях отдадена на най-рационалната наука и твърдо вярвах, че полът не трябва да е пречка за развитието ми, макар това да противоречеше на убежденията на хората в моята среда.

Брайън ме привлече, тъй като смятах, че ме разбира и че си приличаме. Грешка. На него му допадаха не приликите, а разликите, които изучавах с интерес.

Може би не постъпих разумно, като му казах за тайната си. След смъртта на мама започнах да изпитвам нещо, което не ми се беше случвало от дете. Все по-често започнах да виждам разни неща, хора и места...

Несъществуващи неща.